

Hemvärmen.

N ^o 7.	Lördagen den 27 Februari.	1892.
-------------------	---------------------------	-------

Pristäfflingen är på begäran uppskjuten.

Den blinde.

En blind man hade 500 riksdaler, hvilka han nedgräppte i en vrå af sin kördgård; men en granne som hade varit blifvit det, uppgräppte dem och tog dem bort. Den blinde, som icke mer fann sina penningar, misstänkte juist denna granne. Han gick till honom och sade, att han kom för att fråga honom om nåd, han hade tusen riksdaler, varaf den ena hälften vore förborgad på ett säkert ställe, och han visste icke, om han skulle lägga resten på samma ställe. Grannen rådde honom därtill, och skyndade sig att lägga de 500 riksdalerna tillbaka, i hopp att snart få 1000. Men då den blinde hade återfunnit sina penningar, tog han dem till sig, hvorpå han kallade sin granne och sade till honom: denna gång har den blinde sett skarpare, än den som hade två ögon.

Ett punschkalas.

Admiral Roscauwen gaf en gång från sitt landsställe vid London åt officererna af sin flotta och andra ansedda personer, hvarebland äfven James befunno sig, ett punschkalas, som var förenadt med mångahanda förkostelser. En bassin af marmor tjente i stället för bål. Man göt i densamma hundrade kutefer rom, lika många kutefer kognak, tolfhundra kutefer malaga och fyra fat kokande vatten. Här till kommo sjuhundra marker socker och saften af två tusen sjuhundra citroner. På detta punschkalas såg man en ung, utomordentligt skön flicka, klädd som fläsk, hvilken beständigt för omkring ritti en liten smånatt båt af mahognyträd och fylldde glaset åt gästerna.

Barnvisa.

Sjung, sjung i morgonstund,
Morgonstund har guld i mun.
Sjung om lifvets morgon blick,
Barnafrojd och barnafrid.

Sjung, sjung som fåglar små
Sjunga under himlens blå,
Glad och frisk som vårens vind,
Eld i blick och ros på kind.

Sjung, sjung om frojd och hopp,
Ack, fast moln nog snart gå upp,
Lysen öfver lifvets brens
Dock Guds Faders stjärnehuss.

Malmström (1879).

Visdomens källa.

Af Sigrid Eli.
(Forts.)

Två män buro en bär. Seras bärda
var ej tung.

På bären låg en gosse — det vill
säga nästan oigenkännliga lemningar
af ett till hälften uppburnat barn.
Benen bestodo af — aska. Endast
hufvudet, hälen och armarna funnos
gvar. Af de gnastiga smärtorna var

ansigtet förvidret.

Och likväl hade ej lifvet flytt ur
denna rysligt stymfede kropp! Mun-
nen stod öppen; genom läpparna fram-
trängde ett stönande ljud. De ur sina hä-
lor nästan utträngda ögonen stirrade rakt
och orörigt framför sig. Då och då genom-
föt en krampaktig ryckning hela kropps-
pen, fingrarna sammandrogos, ögonen
blinkade.

Den arma gossen fick ej nytta af
hjälpsten i ett nedvetsbort tillstånd. Nej,
sina sinnen hade han i behåll för att
grypligt lida och feläjas.

O farsansfulla öde!

Ett utrop af fösa löpp genom hela
människoskaran. Flere kvinnor svimma-
de.

Afven Carl och Adolf blefvo vittne
till denna syn.

Bären passerade tätt förbi dem.
Adolf gaf till ett utrop och vack-
lade bakåt. Han hade fallit omkull, om
ej den lefvande människomuren hindrat
honom.

Ah, Carl!

Han stod där orörig och blek.
Hans och det arma offrets blickar
hade mötts, och som fastnaglad häng-

de de vid hvarandra.

Hvad de uttryckte är omöjligt att beskrifva. De talade ett helt språk.

Den senares blick var en blandning af afsky, medömkan, företälle, ånga, frakten. Carls blick innehöll än mera. Intet ljud kom öfver hans läppar. I detta ögonblick var han en staty.

Och blott ett ögonblick dröjde det äfven!

Nästa minut försvunno bärande med sin hörd, och folkmassan slöt sig igen efter dem.

Da synen var borta drog Carl en djup suck. Statyn fick lif.

Långsamt kom han till sig.

Han vände sig om och såg sig efter Adolf.

Denne stod nära intill, betagen af sin uppvärda känsla.

Carl frångick sig dit.

— Kom! sade han med torr och les röst.

Adolf gaf intet svar, men de återtog sin väg upp på backen.

Människorna hade lösts ur den förtvilling, som den hemiska synen framkallat, men betydligt långsammare än förtvillingen de förmät. Flere vände till och med om.

De hade redan sett mer af förödelse än de väntat.

Inom några minuter anlände gossarna upp på backen.

Flär hade människorna fördelat sig, hvar och en på det ställe, han trodde sig hafva den bästa utsigten ifrån. Taken på de kringliggande husen voro öfverfyllda af åskådare, liksom planken, träden, gärdarna. Endast få stodo midt på landsvägen.

Carl och Adolf stannade på vägen, öfverväldigade af den nya syn, som öppnade sig framför dem.

Nedanför höjden på högra sidan stod det brinnande huset.

Det var ^{stol} en ^{träd} träbyggnad, omgäfvad på alla sidor af en trädgård.

Från fönstren i öfra våningen utgingo flammmande lågor, hvilka slickande ~~stred~~ väggarna och taket höjde sig uppåt, där de förvandlades i en tjock, svart rök. Denna del af huset var redan nästan förtvillad, churu ej taket ännu instörtat.

Brandmanskapet var i full rörelse. Sprutorna användes flitigt. Klara vattenstrålar uppkastades och dämpade för ett ögonblick lågorna, som strödt därpå högt. De slög med förnyad styrka. (Forts.)

Swarjehanda företeelser i naturen.

8. En under af brädmogenhet.

Kristian Heincker var född i Lybeck den 6 Februari 1721. Då han endast var 10 månader gammal, kunde han säga flera hundra ord, som sades till honom; vid 12 månaders ålder kunde han utantill förtälja de viktigaste af de händelser, som omnämas i de 5 Roseböckerna; vid 2 års ålder hade han lärt sig de historiska delarna af gamla och nya testamentet; i sitt 3:de år kunde han besvara de flesta ~~frågor~~ frågor i allmän historia och geografi och samma år lärde han ~~sig~~ tala latin och fransk, och i sitt fjärde år egnade han sig åt studiet af religion och kyrko-historia, och han var i stånd icke blott att redogöra för hvad han lärt, utan äfven samtala därofver och uttala egna omtycken. kungen af Danmark önskade

se detta märkvärdiga barn, hvorfor han fördes till Köpenhamn, där han under gick elamen infö köpet och förklarades vara ett riktigt underbarn. Vid sin åter-komst till hemorten började han läsa sig skrifa, men han hade en svag kroppsförfattning och föll kort därefter i en sjukdom. Han dog den 27 juni 1725. Det finnes en berättelse om detta barn, utgifven af Martin i Lybeck 1730, och en annan af Dr. Schoneich, som hade varit hans lärare.

9. Kolibrin.

Den minsta och till sin färg skönaste och mest bländande fågel är Kolibrin. Dess ägg äro som små arter, och sjelf är den knappt större än en hissläst. Dess näring är saften, som den med tungan suger ur blommorna. Hanen är tillsammans bonnell, materi alierat till nästet, och honan flätar däraf nästet, hvilket i form af en liten korg frill hänges vid grenen i ett fruktträd. De färgigaste fjäderarna för deras bon är buskbygdarna.

Skämt, Anekdoter m.m.

Hos Sångläraren. - Nå, hoader er tanke om min röst? - Själfröva rösten är ganska bra, men örat är inte rent. - Det är inte möjligt, ty jag har nyss badat!

(Ins. af S. d.)

Petter N. skulle hafva omtämlamen till "medikofilen" för professor Brunius. Vid tanken på beräffningen af sin insigter i grekiskans klappade han med sorg och darrande hand på professors dörr. Innet var han klappad något hårdare, men med samma jäföj. Da blef Petter N. vred och gaf dörren ett kraftigt knytnäfsslag. - "Själfröva är det, som skiljer en dörrbänkare från en jäföj?" rot nu professorn ursinnigt. - "Dörren!" nyter Petter N. i ungefär samma ton.

(Ins. af S. d.)

Räknejäta. Tre bröder hade fått arftva 17 hästar. Den äldste skulle hafva hälften, den mellersta en tredjedel och den yngste en miondedel, och nu visste

de ej, huru de skulle bära sig at, ty hälften af 17 är ju $8\frac{1}{2}$, $\frac{1}{3}$ af 17 = $5\frac{2}{3}$ och $\frac{1}{7}$ af sjutton = $2\frac{1}{7}$.

I sitt bekymmer visste de inga annan råd än att de gingo och satte sig på en gästgärdsgård och på längre de sitta där, dess mera invecklad blef äkan.

Slutligen ankommer en resande, som, efter att hafva affiöt deras trängnål, infaller.

Den saken är lätt huffen, ni skall få låna min häst, och sedan skall ni få se hur lätt det blir att dela.

Anfudet mottogs med tack och hel. Den äldste af bröderna som skulle hafva hälften, tog 9 hästar och fö med gläde därifrån, den mellersta som skulle ha en tredjedel, tog 6 och red sin väg glad i nägen han också, hvarefter den yngste, som skulle hafva en miondedel tog 2 hästar och såd tack och farväl at den resande.

Sälunda hade den äldste i stället för $8\frac{1}{2}$ fått 9, den mellersta i stället för $5\frac{2}{3}$ fått 6 och den yngste i stället för $2\frac{1}{7}$ fått 2. - Alla hade föll för mycket, och ända återstod den resandes häst. Var reke detta besynnerligt? (M. Svensk Folktr.)

Meteorologiska observationer.

Hörs' termometer hvarje dag Kl. 12 ft. o. m. d. 14 Jan. 1872.

Lörd. den 21 Febr.	+ 1° C.
Månd. den 22 Febr.	± 0° C.
Tisd. den 23 Febr.	- 2° C.
Onsd. den 24 Febr.	- 5° C.
Torsd. den 25 Febr.	+ 1° C.
Fred. den 26 Febr.	- 2° C.
Lörd. den 27 Febr.	- 4° C.

Krutar att lösa.

Lösning på krutarna i: 1) En million är ett stort tal. - 2) Vidsomens källa. - 3) Rost, ost, stot, tro, ort, torp, rop, post, stop, sto, ro, os, rot, o, sot, sort, pot, port, sport, rop-, ros,

Rebus, charader etc.

1) Denne man är broder till min farfars sons enda son, som Ja. Nord sitt är han släkt med mig?